

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj : 09 0 K 003752 11 Kž
Sarajevo, 21.03.2012.godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Ignjacija Dodika kao predsjednika vijeća, Zorice Gogala i Malika Hadžiomeragića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Hasije Hrvat kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Edhema Bičakčića i Nedžada Brankovića, zbog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 23. KZ FBiH, odlučujući o žalbi kantonalnog tužitelja u Sarajevu, protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 003752 09 K od 13.10.2010.godine u sjednici vijeća održanoj dana 21.03.2012.godine u prisustvu federalne tužiteljice Jasne Pečanac, optuženih Edhema Bičakčića i Nedžada Brankovića i njihovih branitelja Žarke Bulića i Nikice Gržića, advokata iz Sarajeva, donio je:

P R E S U D U

Žalba kantonalnog tužitelja u Sarajevu, se odbija kao neosnovana, pa se presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 003752 09 K od 13.10.2010.godine u odnosu na optuženog Nedžada Brankovića, potvrđuje, a u odnosu na optuženog Edhema Bičakčića ista presuda se preinačuje tako da se:

Prema optuženom Edhemu Bičakčiću sinu Asima, rođenom 17.01.1952.godine u Sarajevu, na osnovu člana 298. tačka d) ZKP F BiH

O D B I J A O P T U Ž B A

Da je :

Zajedno sa optuženim Nedžadom Brankovićem početkom 2000 godine u Sarajevu, po prethodnom dogовору Bičakčić Edhem, obavljajući dužnost premijera Vlade F BiH i Branković Nedžad, obavljajući dužnost direktora „Energoinvesta“ D.D. Sarajevo, a u cilju pribavljanja protupravne imovinske koristi Branković Nedžadu, kojem stambeno pitanje nije bilo riješeno zbog činjenice da se pred Upravom za stambena pitanja Kantona Sarajevo vodio upravni postupak, po zahtjevu Balorda Hajre za vraćanje u posjed stana u ulici Merhemića trg broj 7, a koji stan je Branković Nedžad koristio po osnovu Rješenja o dodjeli stana na korištenje vlasnika stana Željeznice Bosne i Hercegovine broj: 02-7-371/97 od 11.07.1997.godine i koji stan je Branković Nedžad morao napustiti 03.07.2000.godine, iskoristili svoja službena ovlaštenja i to tako što su zanemarujući interes i ciljeve službe, a rukovodeći se interesima Branković Nedžada, Bičakčić Edhem, kao premijer Vlade F BiH

potpisao Odluku o rasporedu sredstava Proračuna-Budžeta u 2000. godini za stambena pitanja, djelatnika u tijelima zakonodavne, izvršne i sudske vlasti države BiH - F BiH , V.broj 5/00 od 20.01.2000.godine, iako im je bila poznata činjenica da Vlada F BiH nikada nije ni razmatrala niti je donijela navedenu Odluku, postupajući suprotno odredbama člana 12. Zakona o Vladi F BiH i člana 39. i 41. Poslovnika o radu Vlade F BiH, i da navedena Odluka Vlade F BiH ne može biti pravni osnov za zaključenje bilo kojih pravnih poslova, ipak su na osnovu takve odluke, dana 22.05.2000.godine zaključili Sporazum o udruživanju sredstava između „Energoinvest“ D.D. Sarajevo, zastupan po Branković Nedžadu i Federacije BiH, Vlade F BiH, putem Službe za zajedničke poslove organa i tijela F BiH, zastupane po Gradinčić Azri, o udruživanju sredstava za kupovinu stambene jedinice u Sarajevu, naselje Ciglane, u ul. Merhemića Trg broj 15, sprat III, stan broj 27 i kojim je utvrđena orientaciona cijena cca 150.000,00KM, po učesniku sporazuma, vlasništvo Ludvig Pećar Nade, a koji stan je prethodno početkom mjeseca marta 2000. godine, nakon objavlјivanja oglasa u oglašniku „Super oglasi“ o prodaji navedenog stana, Branković Nedžad, kao obični zainteresovani građanin lično razgledao stan i tom prilikom se prodavcu stana Ludvig Pećar Nadi predstavio kao potencijalni kupac stana, a kada su se dogovorili zatražio od prodavca da stan ponudi na prodaju Federalnoj Vladi, što je ova i učinila, a potom istog dana 22.05.2000.godine Služba za zajedničke poslove organa i tijela F BiH, zastupana po Gradinčić Azri, u svojstvu kupca, potpisala kupoprodajni ugovor sa prodavcem Ludvig Pećar Nadom broj: 01-23-614/00 za navedeni stan, kojim ugovorom je utvrđena kupoprodajna cijena u iznosu od 264.000,00KM, a koji ukupni iznos je dana 29.05.2000.godine uplaćen na tekući račun Ludvig Pećar Nade otvoren kod Gospodarske banke Sarajevo, broj: 10100-620-292-5062110-12-107870, od kojeg ukupnog iznosa je 150.000,00KM uplatio „Energoinvest“ dd Sarajevo, a ostali dio obaveza u iznosu od 86.280,00KM kao i dio koji se odnosi na upлатu po osnovu prometa nepokretnosti i troškova postupka u iznosu od 27.720,00KM je izmirila Vlada F BiH i koji stan je dana 26.07.2000.godine uknjižen kao vlasništvo Vlade F BiH, da bi nakon toga iako im je bila poznata činjenica da je mandat Branković Nedžada u Parlamentu F BiH prestao početkom 2000. godine i da nije postojao pravni osnov za dodjelu stana Branković Nedžadu, obzirom da nije bio nosilac izvršne, zakonodavne i sudske vlasti, kao i da Vlada F BiH ne posjeduje akt na osnovu kojeg bi se izvršila dodjela stanova, postupili suprotno članu 24. Zakona o stambenim odnosima, ipak dana 26.05.2000.godine, a po zahtjevu „Energoinvest“ D.D. Sarajevo Vlada F BiH je donijela Rješenje broj: 01-02-1190/2000 kojim se navedeni stan dodjeljuje na korištenje Branković Nedžadu, na osnovu čega je dana 06.07.2000.godine pod brojem: 03/1-KM-1-8955/2000 zaključen Ugovor o korištenju stana u ulici Merhemića trg broj 15/3, u Sarajevu, između Stambenog fonda grada Sarajeva, koga zastupa Javno stambeno preduzeće „Sarajevostan“-Sarajevo, po direktoru preduzeća Kadribegović Dževadu i Branković Nedžada, da bi nakon toga dana 13.07.2000.godine zaključen ugovor o kupoprodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo između Vlade F BiH putem Službe za zajedničke poslove organa i tijela F BiH, zastupana po Gradinčić Azri i Branković Nedžada i Branković Suade, kojim ugovorom je utvrđena cijena stana u iznosu od 46.017,00KM, a koji iznos obračunat u certifikatima je dana 18.08.2000.godine sa jedinstvenog računa Branković Suade uplaćen na račun Vlade F BiH, Službe za zajedničke poslove organa i tijela F BiH i za koji stan je dana 10.11.2000.godine izvršen upis suvlasničkog prava u korist Branković Nedžada sa udjelom 1/2 i Branković Suade sa udjelom 1/2, na koji način su oštetili „Energoinvest“ dd Sarajevo za iznos od 150.000,00KM i budžet F BiH za iznos od 114.000,00KM, a Branković Nedžadu pribavili korist u vrijednosti od 217.983,00KM, a u vidu nekretnine tj. vlasničko pravo nad stanicom u Sarajevu, u naselju Ciglane, ulica Merhemića trg broj 15, sprat 3, broj stana 27. a koji se sastoji se od 4,5 sobe, kuhinje i pomoćnih prostorija, ukupne površine 132m²,

Čime da bi, počinio krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 23. ranijeg Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine.

Na osnovu odredbe člana 203. stav 1. ZKP F BiH, optuženi Edhem Bičakčić se oslobođa od dužnosti naknade troškova krivičnog postupa tako da troškovi u cijelosti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj 09 0 K 003752 09 K od 13.10.2010. godine, optuženi Edhem Bičakčić i Nedžad Branković (u daljem tekstu optuženi), na osnovu odredbe člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku F BiH (ZKP FBiH), oslobođeni su od optužbe da su u vrijeme i na način navedenim u izreci prvostepene presude počinili krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 23. ranijeg Krivičnog zakona Federacije BiH (KZ FBiH). Istom presudom je odlučeno da na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv ove presude žalbu je uložio kantonalni tužitelj iz Sarajeva zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U obrazloženju žalbe tužitelj navodi razloge zbog kojih smatra da je prvostepeni sud pogriješio kada je donio pobijanu presudu, pa predlaže „ Da drugostepeni, Vrhovni sud Federacije BiH, na osnovu člana 325. ZKP-a FBiH, a u vezi sa članom 330. ZKP FBiH, nakon preispitivanja prvostepene Presude i navoda žalbe, Žalbu usvoji, te prvostepenu Presudu broj 09 0 K 0037252 09 K od 13.10.2010. godine, ukine i održi glavni pretres provede već provedene dokaze kao i provede predložene dodatne dokaze Tužilaštva, te potpuno i pravilno utvrdi činjenično stanje iz koga će izvesti zaključak, odnosno utvrditi da su optuženi Bičakčić Edhem i Branković Nedžad, na način opisan u činjeničnom opisu optužnice broj Ktp-31/09 od 16.04.2009.godine, počinili krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. a u vezi sa članom 23. ranijeg Krivičnog zakona FBiH, te iste oglasi krivim i kazni po Zakonu, te shodno odredbi članova 114. i 115 KZ FBiH, prema osumnjičenom Branković Nedžadu primjeni mjera oduzimanja imovinske koristi pribavljene počinjenjem krivičnog djela, odnosno prema Branković Suadi primjeni mjera oduzimanja imovinske koristi nastala izvršenjem krivičnog djela “

Branitelji optuženih podnijeli su odgovore na žalbu kantonalnog tužitelja, u kojima su osporili sve žalbene navode i predložili da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrди.

Federalna tužiteljica u svom podnesku broj KTŽ-18/11 od 07.02.2010. godine, predložila je da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži, prvostepena presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu člana 319. ZKP FBiH, federalna tužiteljica je izjavila da u cijelosti ostaje kod izjavljene žalbe kantonalnog tužitelja i kod prijedloga iz podneska broj KTŽ-18/11 od 07.02.2010. godine.

Branitelji optuženih su ostali kod navoda i prijedloga iz odgovora na žalbu kantonalnog tužitelja, koje su na sjednici vijeća izložili, s tim, da je branitelj optuženog Edhema Bičakčića svoj odgovor na žalbu dopunio novom činjenicom, do koje je došao nakon uloženog odgovora na žalbu, a to je, da je u međuvremenu presuda Suda BiH, broj X-K-09/02 od 08.04.2010. godine, kojom je ovaj optuženi za isto djelo oslobođen od optužbe postala pravosnažna, pa je s toga predlagao donošenje odbijajuće presude protiv optuženog Edhema Bičakčića. Optuženi su izjavili da u cijelosti prihvataju izlaganje svojih branitelja na sjednici vijeća, kao i navode i prijedloge iz odgovora na žalbu.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, pa je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz spisa predmeta proizlazi da je još u uvodnoj riječi, dатoj na glavnem pretresu pred prvostepenim sudom dana 01.07.2009. godine, (prije toga i u prigovoru protiv optužnice kantonalnog tužitelja, broj KT-P-31/09 od 16.04.2010. godine, a zatim i u završnoj riječi), branitelj optuženog Edhema Bičakčića, istakao da se protiv ovog optuženog već vodi krivični postupak zbog istog krivičnog djela u vezi istih krivičnopravnih radnji na Sudu BiH, pod brojem X-K-09/702, po potvrđenoj optužnici, Tužilaštva BiH broj KT 396/05 od 17.05.2009. godine, koja je bila potvrđena dana 23.04.2009. godine. U vezi s tim svojim prigovorom, priložio je i navedenu optužnicu, pa je branitelj predlagao da se optužba, protiv ovoga optuženog, odbije, pozivajući se pri tom kako na odredbe Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, tako i na odredbe Evropske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama i njenih protikola, a u vezi s tim i praksu Evropskog suda za ljudska prava, koja izričito zabranjuje vođenje paralenih postupaka protiv istog optuženog za isto krivično djelo, pa su to bili razlozi za odbijanje ove druge optužbe protiv optuženog Edhema Bičakčića, na osnovu odredbe člana 298. tačka e) ZKP F BiH. Međutim, prigovor na optužnicu, podnesen pored ostalog i iz navedenih razloga, je bio odbijen, dok prvostepeni sud, u toku suđenja, o tom prigovoru postojanja okolnosti koje isključuju krivično gonjenje optuženog Edhema Bičakčića, zbog dvostrukog vodenja istog krivičnog postupka, nije niti odlučivao, pa je tako, umjesto da doneše odluku još na početku suđenja, iz procesnih razloga, jer prima facie nije bilo procesnih uvjeta za ovaj postupak protiv optuženog Edhema Bičakčića pred Kantonalnim sudom u Sarajevu. Prvostepeni sud je nastavio sa suđenjem, nakon čega je uslijedilo donošenje odluke u meritumu. Na sjednici vijeća ovoga suda branitelj optuženog Edhema Bičakčića je ponovo istakao isti prigovor, s tim da je sad istakao i prigovor pravosnažno presudene stvari, jer je, u međuvremenu i to nakon ulaganja odgovora na žalbu, donesena i drugostepena presuda Apelacionog odjelenja Suda BiH broj X-KŽ-09/702 dana 31.01.2011. godine, kojom je prvostepena oslobođajuća presuda Suda BiH protiv optuženog Edhema Bičakčića bila potvrđena, a s tim i taj postupak pravosnažno završen. Ovu dopunu odgovora na žalbu podnesenu na sjednici vijeća, ovaj sud je prilivatio i o istoj odlučivao iz razloga što ovu novu činjenicu i dokaz u vezi s tim, branitelj nije ni bio u prilici da istakne u odgovoru na žalbu koji je podnio dana 27.12.2010. godine, jer je presuda Apelacionog odjelenja Suda BiH broj X-KŽ-09/702 bila donijeta nakon toga, dana 31.01.2011. godine. Nakon što je ovaj sud izvršio uvid u originale citiranih presuda Suda BiH, i to prvostepenu presudu broj X-K-09/702 od 08.04.2010. godine i Apelacionog odjelenja Suda BiH broj X-KŽ-09/702 od 31.01.2011. godine, iz kojih nesumnjivo proizilazi da je za isto ovo krivično djelo, koje je bilo navedeno pod tačkom 53. izreke prvostepene presude Suda BiH, optuženi Edhem

Bičakčić pravosnažno oslobođen od optužbe, onda je ovaj sud prvostepenu presudu Kantonalnog suda u Sarajevu preinačio u odnosu na ovog optuženog, tako da je na osnovu odredbe člana 298. tačka d) ZKP F BiH optužbu, prema optuženom Edhemu Bičakčiću, odbio.

Ispitujući zatim prvostepenu presudu u odnosu na optuženog Nedžada Brankovića, a u vezi sa žalbenim prigovorima kantonalnog tužitelja i navodima u odgovoru na tu žalbu branitelja optuženog, ovaj sud je ustanovio slijedeće:

Iz pobijane presude proizilazi da je optuženi Nedžad Branković, oslobođen od optužbe, jer kantonalni tužitelj nije uspio dokazati da je ovaj optuženi postupao protivpravno, na način, kako mu je to kantonalni tužitelj, potvrđenom optužnicom, stavljao na teret, odnosno da su se u takvim njegovim radnjama stekla sva bitna obilježja krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. ranijeg KZ F BiH, počinjenog u saizvršilaštvu sa Edhemom Bičakčićem, tj. u vezi sa članom 23. citiranog Zakona. U vezi sa takvim svojim zaključcima prvostepeni sud, u obrazloženju presude, daje jasne i konkretnе razloge da kontonalni tužitelj nije uspio dokazati, ne samo postojanje bilo kakvog prethodnog dogovora između optuženih, u cilju pribavljanja protupravne imovinske koristi Nedžadu Brankoviću, već niti ostale radnje izvršenja ovog krivičnog djela, kako je to prvostepeni sud detaljno obrazložio u svojoj presudi. U prvom redu, da nisu dokazani navodi u optužnici da je optuženi Edhem Bičakčić iskoristivši svoja službena ovlaštenja, koja je imao kao premijer Vlade F BiH, a zanemarujući interes i ciljeve službe, potpisao Odluku V. broj 5/00 od 20.01.2000. godine, o rasporedu sredstava Proračuna- Budeta, za tu godinu, za stambena pitanja djelatnika u tijelima zakonodavne, izvršne i sudske vlasti BiH- F BiH, iako Vlada F BiH nikada nije niti razmatrala niti donijela takvu odluku, a koja Odluka je optuženim, kako tužitelj tvrdi, ipak bila osnov za sve kasnije preduzete radnje od strane optuženih (kako je to navedeno u optužnici), a koje su u konačnici, po navodima tužitelja, rezultirale kupovinom stana optuženom Nedžadu Brankoviću u naselju Ciglane u Sarajevu, u ul. Merhernića trg 15/3, koji stan je on zajedno sa suprugom u postupku privatizacije otkupio za iznos od 46.017,00 KM, čime je po mišljenju tužitelja oštećeno preduzeće „Energoinvest“ d.d. Sarajevo za iznos od 150.00,00 KM, sa kojim iznosom je učestvovalo u kupovini stana, te budžet Federacije BiH za iznos od 114.000,00 KM, a Nedžadu Brankoviću pribavili imovinsku korist u iznosu od 217.983,00 KM, a u vidu nekretnine tj. vlasničkog prava nad predmetnim stanom.

Pobijajući takve zaključke prvostepenog suda kantonalni tužitelj u žalbi navodi da je pobijana presuda rezultat pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u prvom redu pogrešnog zaključka prvostepenog suda da predmetna Odluka V. broj 5/00 od 20.01.2000. godine, nije validan dokaz u smislu člana 289. stav 3. ZKP F BiH, jer se radi o neovjerenoj fotokopiji, a njena vjernost, kao kopije, u odnosu na original nije ni na koji način bila dokazana. U vezi s tim tužitelj navodi u žalbi da je prvostepeni sud neosnovano odbio saslušanje svjedoka Fate Mehmedagić, Mustafe Kaknjo, Ismeta Trumića, Zijada Pašića, Nermira Koštrebića i Sanele Jakubović, te vršenje uvida u izvještaj F MUP-a od 31.05.2010. godine sa prilozima, a kojim dokazima bi se dokazala, kako tužitelj navodi u žalbi „vjerodostojnost sadržaja fotokopije Odluke V. broj 5/00 od 20.01.2000. godine“, kako je to navedeno u fotokopiji priložene Odluke. Pored toga, tužitelj smatra da je u vezi sa ovom Odlukom sud pogrešno cijenio iskaze svjedoka Belme Izmirlija i Azre Gradincić Alkalaj. U vezi s tim tužitelj navodi u žalbi da iz njihovih iskaza proizilazi „da su postojale odluke o sredstvima, te da je Vlada kupovala

stanove iz budžetskih sredstava“, dok je svjedokinja Azra Gradičić Alkalaj, kako ističe tužitelj, izjavila da je Sporazum o udruživanju sredstava između Energoinvesta d.d. Sarajevo i Službe za zajedničke poslove organa i tijela F BiH, kojom je rukovodila, potpisala na osnovu Odluke premijera Vlade F BiH, pa s toga tužitelj izvodi zaključak da upravo iskaz ove svjedokine potvrđuje da je sporna Odluka i postojala u originalu.

Za razliku od ovih žalbenih prigovora, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno postupio kada, kao vjerodostojan dokaz, nije prihvatio fotokopiju Odluke V. broj 5/00 od 20.01.2000. godine, na kojoj tužitelj temelji sve ostale, po njegovom mišljenju, nezakonite radnje optuženih. Pri tom se prvostepeni sud pravilno pozvao na odredbu člana 289. ZKP F BiH, koja u stavu 2. propisuje da su za provjeru vjerodostojnosti pismena potrebni originali, a u stavu 3. da se izuzetno kao dokaz može koristiti i ovjerena kopija originala, kao i kopija koja je potvrđena kao neizmjenjena u odnosu na original. Pozivajući se upravo na odredbu člana 289. stav 3. ZKP F BiH, pravilno je prvostepeni sud postupio kada je odbio prijedloge tužitelja za saslušanje navedenih svjedoka, kao i vršenje uvida u izvještaj F MUP-a od 31.05.2010. godine sa prilozima, obrazlažući to time, da ni jedan od predloženih dokaza od strane tužitelja nije imao za cilj dokazivanje postojanja originalne odluke, koju je priložio u kopiji, a koju je odbrana optuženih osporavala tvrdeći da se čak radi i o falsifikatu. U vezi s tim, prvostepeni sud je dao iscrpne razloge na koje okolnosti su sve predlagani navedeni svjedoci, te što je tužitelj pokušavao da dokaže uvidom u citirani Izvještaj MUP-a, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, najprije na strani 5., a zatim i na stranama 18.-20. Pravilno je dakle nakon toga prvostepeni sud zaključio da nijedan navedeni dokaz nije imao za cilj dokazivanje autentičnosti odluke priložene u kopiji, već su svi dokazi bili usmjereni na dokazivanje da je odluka bila pronađena i izuzeta samo u kopiji, a što nije niti sporno. Pored toga i iz zapisnika o glavnom pretresu od 14.07.2010. godine jasno proizilazi na koje okolnosti je tužitelj predlagao izvođenje navedenih dokaza u vezi sa spornom Odlukom, čije nezakonito donošenje se pripisuje opuženom Edhemu Bičakčiću, pa su, s toga, žalbeni prigovori kantonalnog tužitelja da je navedenim svjedocima imao namjeru dokazati upravo ono što propisuje član 289. stav 3. ZKP F BiH, za validnost dokaza u fotokopiji, potpuno neosnovani. Pored toga, neosnovani su i žalbeni prigovori, kojim tužitelj ukazuje da su i svjedokinje Belma Izmirlija i Azra Gradičić Alkalaj potvrđile postojanje sporne Odluke u originalu, jer iz njihovi iskaza jasno proizilazi da se one nisu izjašnjavale o konkretnoj Odluci V. broj 5/00 od 20.01.2000. godine, koju im tužitelj prilikom ispitivanja nije čak niti predočio, niti je postavljao konkretna pitanja u vezi te Odluke, kako je to pravilno utvrdio i obrazložio prvostepeni sud na stranama 12. i 20. svoje presude. Potrebno je istaći da se pri ocjeni vjerodostojnosti kopije Odluke V. broj 5/00 od 20.01.2000. godine, prvostepeni sud pravilno pozvao i na iskaz svjedoka Dragana Čovića, koji je u kritično vrijeme obavljao dužnost zamjenika premijera Vlade FBIH, te Ministra Financija F BiH, i koji je bio izričit u svojoj tvrdnji da, kao supotpisnik, takvu odluku nikada nije potpisao, i da njegov potpis na toj kopiji nije vjerodostojan. U prilog iskazu svjedoka Dragana Čovića, je i iskaz samog optuženog Edhema Bičakčića, da je takve Odluke potpisivao isključivo premijer, kao i nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Beganović Envera, da spornu odluku ne samo da nije pronašao u Ministarstvu Financija F BiH, odnosno nadležnoj Službi, već niti je bilo gdje evidentirano da je na osnovu nje vršen bilo kakav transfer. Pored toga, a što nesporno proizilazi i iz Sporazuma o udruživanju sredstava između Energoinvesta d.d. Sarajevo i Federacije BiH, Vlade Federacije BiH, putem Službe za zajedničke poslove organa i tijela F BiH, nigdje se ta

odлуka ne navodi kao akt na osnovu koga je zaključen taj Sporazum, što bi bilo potpuno logično da je zaista Sporazum bio zaključen na osnovu te Odluke.

Pored navedenog, a kako proizilazi iz obrazloženja pobijane presude pravilno je utvrđena i relevantna okolnost da tužiteljstvo nije uspjelo dokazati da je za Energoinvest d.d. Sarajevo nastala šteta u iznosu od 150.000,00 KM, kao i šteta za budžet Federacije BiH u iznosu od 114.000,00 KM, odnosno da je u iznosu od 217.983,00 KM pribavljen protivpravna korist optuženom Nedžadu Brankoviću. Pri tom se prvostepeni sud pravilno pozvao na nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Beganović Envera od 15.02.2010. godine kao i na iskaz ovog vještaka sa glavnog pretresa koji je, pored ostalog, ustanovio da angažovanjem sredstava za kupovinu predmetnog stana, nije nastala šteta niti za Budžet Federacije BiH, a niti za Energoinvest d.d. Sarajevo, jer nije došlo do trajnog odliva tj. umanjenja sredstava, nego do transformacije jednog oblika sredstava u drugi (novčari u stan). pa se s toga, po mišljenju vještaka, radilo o kapitalnom izdatku, koji je kao takav i od sirane Vlade F BiH, prihvaćen preko usvajanja Izvještaja o izvršenju budžeta za prvu polovinu 2000. godine Federacije BiH. Da se radi o vjerodostojnom nalazu i mišljenju ovog vještaka finansijske struke, prvostepeni sud je dao jasne i uvjerljive razloge pozivajući se pri tom i na druge konkretnе dokaze u spisu, koji su u suglasnosti sa navedenim nalazom, a na koje se žalitelj upućuje, da bi se izbjeglo nepotrebno ponavljanje. S toga se žalbeni prigovori tužitelja, kojim pokušava dovesti u pitanje objektivnost datog nalaza, tvrdeći da je ovaj nalaz nepotpun, jer vještak nije imao u vidu Odluku Upravnog odbora Energoinvesta d.d. Sarajevo od 04.05.2000 godine, gdje je, u tački 3. navedeno da su sredstva za rješavanje stambenih potreba uposlenika, sredstva koja su prikupljena od otkupa stanova, uposlenika po Zakonu o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravao, kao i sredstva dobivena od poslovnih banaka po osnovu dugoročnih kredita, a ne sredstva sa računa investicionih ulaganja, kao što je to u konkretnom slučaju učinjeno, nije mogao prihvati. Naime, vještak je bio decidan u svojem nalazu da šteta za Energoinvest d.d.Sarajevo ni u kom slučaju nije nastala, jer nije došlo do umanjenja kapitala društva, čemu ide u prilog i svjedočenje predstavnika toga Društva Jusufa Zahragića, koji se izjasnio na glavnom pretresu da šteta po navedenom osnovu za Energoinvest d.d.Sarajevo nije evidentirana i s toga ne postavlja oštetni zahtjev. Na isti način se izjasnio i Pravobranilac F BiH August Janiček, kako je to prvostepeni sud obrazložio na 13. strani te presude. Pri svemu navedenom je potpuno nebitno s kojeg računa su ta sredstva bila uplaćena, na čemu neosnovano insistira tužitelj. Kod svega navedenog nije zanemarljiva niti činjenica, da je tužiteljstvo predmetnu optužnicu protiv optuženih Edhema Bičakčića i Nedžada Brankovića, podiglo i to za kvalifikovani oblik krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3.ranijeg KZ F BiH , gdje je kvalifikatorna okolnost visina pribavljene imovinske koristi i pored toga što nikakvo vještačenje na tu okolnost nije bilo obavljeno, već tek na glavnom pretresu, tako da tužitej u tom pravcu nije imao dokaza za podizanje optužnice za navedenu pravnu kvalifikaciju. Zato se isticanje istog žalbenog prigovora, kojim tužitelj, de facto, ukazuje da pribavljena imovinska koristi za optuženog Nedžada Brankovića, sama po sebi proizilazi ako se od vrijednosti stana, za koji je kupljen, odbije vrijednost cenzifikata, za koji su stan otkupili Nedžad i Suada Branković, pa da je, s toga, i u tom dijelu činjenično stanje pogrešno utvrđeno, ne može prihvatiti kao osnovanim. Ovo iz razloga, jer je nesporno utvrđeno da je optuženi Nedžad Branković na predmetnom stanu stekao samo stanarsko pravo, koje je posebno pravo i ne može se vrednovati onako kako to čini tužitelj, te što, niti naknadnim vještačenjima, nisu dokazane bilo kakve štetene posljedice, kako je to već obrazloženo u ovoj presudi.

Neosnovan je i žalbeni prigovor kantonalnog tužitelja „da umišljaj optuženog Nedžada Brankovića za pribavljanjem imovinske koristi“ proizilazi i iz činjenice da je navedeni Sporazum o udruživanju sredstava od 22.05.2000. godine potpisao optuženi Nedžad Branković, kao direktor Energoinvesta d.d. Sarajevo, da je Upravni odbor navedenog Društva, Odluku o kupovini stana direktoru, donio dana 24.05.2000. godine i da ju je potpisao predsjednik Upravnog odbora Fehim Kapidžić, dok je Odluku Upravnog odbora istog Društva od 04.05.2000. godine potpisao Tarik Čaršimamović. Ne samo zbog toga što, prima facie, iz ovih dokaza ne proizilazi namjera optuženog Brankovića, za pribavljanjem protivpravne imovinske koristi, kako to neosnovano tvrdi tužitelj, već i zbog toga, što, nesporno utvrđene relevantne činjenice i okolnosti, koje upućuju na to da kantonalni tužitelj nije dokazao postojanja bitnih elemenata krivičnog djela za koje je terećen optuženi Nedžad Branković, ovakvi irelevantni navodi kantonalnog tužitelja ne mogu dovesti u pitanje.

Kako svojim žalbenim prigovorima kantonalni tužitelj nije doveo u pitanje pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja, a niti primijenu materijalnih i procesnih odredbi važećih zakona od strane prvostepenog suda, to je ovaj sud žalbu tužitelja kao neosnovanu odbio i na temelju odredbe člana 328. i 329. ZKP F BiH donio odluku kao u izreci.

Zapisničar,
Hasija Hrvat.s.r.

Predsjednik vijeća,
Ignjacije Dodik,s.r.